

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ ТА ЇХ ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

INTERNATIONAL GENDER EQUALITY STANDARDS AND THEIR IMPLEMENTATION IN UKRAINE

Дубинка О. В.

Аспірантка,

кафедра публічного управління адміністрування та права,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»,
м. Полтава, Україна
ORCID: 0009-0000-7157-0738

Скрильник О. О.

Кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри публічного управління, адміністрування та права,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»,
м. Полтава, Україна
ORCID: 0000-0001-9740-3540

Olena Dubynka

Postgraduate Student,

Department of Public Administration, Administration and Law,
National University "Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic",
Poltava, Ukraine

Olena Skrylnyk

Candidate of Legal Sciences, Docent,

Associate Professor at the Department of Public Administration and Law,
National University «Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic»,
Poltava, Ukraine

Забезпечення гендерної рівності є критично важливим у контексті інституційних реформ і відбудови, оскільки впливає на ефективність політик та соціальну згуртованість. Міжнародні стандарти вимагають інтеграції гендерного підходу у всі сфери публічної політики. Мета дослідження показати, як правове закріплення, інституційні механізми та інструменти реалізації забезпечують практичну імплементацію гендерної рівності. Розробити рамку рекомендацій для інтеграції стандартів у національне законодавство й управління. У дослідженні застосовано системний і порівняльно правовий підходи з фокусом на полісу аналіз. Використано вивчення імплементації міжнародних зобов'язань і нормативне моделювання інструментів. Проведено синтез доказів з міжнародних і національних джерел. Конкретизовано схему відповідності «стандарти – інструменти – ключові показники ефективності» для інтеграції гендерного підходу в публічну політику. Виконано аналітичний огляд міжнародних актів і національних норм. Проведено контент аналіз стратегічних документів. Використано комплекс міждисциплінарних методів, які охоплюють як якісні, так і кількісні підходи: аналіз і синтез; індукція та дедукція; порівняльно-правовий метод. Систематизовано міжнародні стандарти та механізми нагляду. Виявлено прогалини: фрагментарність норм, нерівна інституційна спроможність, дефіцит даних, слабка інтеграція у процесах впровадження гендерної рівності. Сформульовано набір індикаторів моніторингу та логіку SROI/оцінювання впливу. Розроблено практичні рекомендації на центральному та місцевому рівнях. Теоретичне значення дослідження полягає в уточненні категоріального апарату і узгодженню правових та інституційних підходів до гендерного мейнстрімінгу. Запропоновано узагальнену рамку оцінювання впливу. Практичне значення дослідження полягає в наданні дорожньої карти імплементації стандартів у праві й адмініструванні. Підготовлено практичні рекомендації щодо подальшого впровадження стандартів у законодавство з урахуванням пріоритетів реформи державного управління. Новизна полягає у синтезі правового та інституційного ракурсів із вимірюванням результатів і впливу. Доведено, що інтегрований підхід є необхідною умовою дієвої гендерної рівності в реформованій системі публічного управління. Перспективи подальших досліджень полягають в необхідності впровадити пілотні проекти з проведенням кількісної оцінки їхнього впливу на громади та окремі сектори. Обмеженням є залежність від вторинних даних та ускладнений збір нової інформації в умовах воєнного стану.

Ключові слова: гендерна рівність; національне законодавство; міжнародні стандарти; гендерний розрив; гендерна політика; гендерні індекси; впровадження.

Ensuring gender equality is critical in the context of institutional reforms and recovery, as it shapes policy effectiveness and social cohesion. International standards require integrating a gender lens across all spheres of public policy. The study's purpose is to show how legal entrenchment, institutional mechanisms, and implementation tools enable the practical realisation of gender equality, and to develop a set of recommendations for integrating standards into national law and administration. The design applies a systems and comparative legal approach; it combines examination of international obligation implementation with normative modelling of instruments and synthesis of international and national evidence. The article specifies a correspondence scheme—"standards—instruments—key performance indicators" – for embedding the gender approach in public policy. An analytical review of international acts and national norms is carried out; strategic documents are subjected to content analysis. A mixed methods toolkit is employed, covering qualitative and quantitative techniques: analysis and synthesis; induction and deduction; and the comparative legal method. International standards and supervisory mechanisms are systematised. Gaps are identified: fragmented norms, uneven institutional capacity, data deficits, and weak integration within implementation processes. A monitoring indicator set and an SROI/impact assessment logic are formulated. Practical recommendations are developed for central and local levels. The study's theoretical contribution lies in clarifying the conceptual apparatus and aligning legal and institutional approaches to gender mainstreaming; an integrated impact assessment framework is proposed. The practical value is a roadmap for embedding standards in law and administration, with actionable guidance aligned to public administration reform priorities. The novelty is the synthesis of legal and institutional perspectives with measurable results and impacts; it is shown that an integrated approach is a necessary condition for effective gender equality in a reformed public governance system. Future research should implement pilots with quantitative impact evaluation across communities and sectors. Limitations include reliance on secondary data and constrained primary data collection under martial law conditions.

Key words: gender equality; national legislation; international standards; gender gap; gender policy; gender indices; implementation.

ВСТУП

Гендерна рівність є однією з фундаментальних цінностей сучасного демократичного суспільства та невід'ємною складовою сталого розвитку. Міжнародні стандарти в цій сфері визначають правові та інституційні рамки, які зобов'язують держави забезпечувати рівні права та можливості жінкам і чоловікам. До ключових міжнародних документів належать Конвенція ООН з ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок (CEDAW), Пекінська декларація та Платформа дій (1995), Цілі сталого розвитку ООН, зокрема Ціль №5 – гендерна рівність, ряд конвенцій Міжнародної організації праці, наприклад, Конвенції №100 про рівну оплату праці та №111 про недискримінацію, а також регіональні європейські стандарти – законодавство ЄС і акти Ради Європи.

За останні десятиріччя Україна приєдналася до більшості цих ініціатив, ратифікувавши міжнародні угоди і впроваджуючи відповідні норми у національне законодавство [1].

Актуальність дослідження зумовлена одночасно внутрішніми та зовнішніми чинниками. По-перше, євроінтеграційний курс України після набуття статусу кандидата в члени ЄС висуває нові вимоги щодо імплементації принципів і норм ЄС у сфері антидискримінації та рівності [2]. По-друге, повномасштабна війна, що триває з 2022 р., має складний вплив на гендерні відносини: з одного боку, жінки в Україні беруть на себе нові ролі (зростає їх участь у Збройних силах, волонтерському русі, прийнятті рішень на місцевому рівні), з іншого – зростають ризики гендерно зумовленого насильства, збільшується

тягар неоплачуваної праці на жінок-переселенок тощо [3]. Отже, оцінка впровадження гендерних стандартів у цей переломний період є важливою для вироблення ефективної політики відновлення та розвитку.

ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ

Українськими вченими вивчається гендерна проблематика. В їхніх працях були проаналізовані механізми та інструменти гендерного мейнстримінгу [4], формування гендерної політики в Україні [5], гендерна нерівність на ринку праці й у політиці [6], досліджено вплив війни на гендерні ролі, громадянство та політичні права жінок [7]. Але постерігається фрагментарність аналізу й оцінювання, що не дозволяє комплексно визначати стан імплементації міжнародних стандартів гендерної рівності в Україні.

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ

Мета дослідження – надати науково обґрунтовану оцінку того, наскільки Україна дотримується міжнародних стандартів гендерної рівності у 2024–2025 роках, визначити прогрес і прогалини у цій сфері, а також розробити практичні рекомендації для посилення гендерної рівності. Для досягнення мети поставлено такі завдання: проаналізувати основні міжнародні стандарти гендерної рівності та з'ясувати їх значення для України; здійснити порівняльний аналіз статистичних даних щодо гендерної рівності, зокрема сформулювати таблицю ключових показників; здійснити аналіз показників України у контексті європейських та світових індексів гендерної рівності; оцінити державну політику України з впровадження гендерних стандартів (законодавчі,

інституційні та програмні заходи) у 2024–2025 рр.; надати рекомендації щодо подальших кроків для досягнення гендерної рівності відповідно до найкращих міжнародних практик.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Використано комплекс міждисциплінарних методів, які охоплюють як якісні, так і кількісні підходи: аналіз і синтез – для вивчення міжнародних нормативних актів, актів ЄС і України; індукція та дедукція – для формулювання висновків; порівняльно-правовий метод – для зіставлення показників з гендерної рівності України з міжнародними орієнтирами.

РЕЗУЛЬТАТИ

Міжнародні документи та ініціативи. Базовим глобальним стандартом в сфері гендерної рівності є Конвенція CEDAW (1979 р.), яку Україна ратифікувала ще у 1981 р., зобов'язавшись усунути дискримінацію за ознакою статі в усіх сферах. Регулярні доповіді України перед Комітетом CEDAW виявляють як досягнення (наприклад, покращення законодавства про рівні права та протидію насильству), так і проблеми (низька представленість жінок у політиці, гендерні стереотипи в суспільстві тощо). Резолюція РБ ООН 1325 (2000 р.) про «Жінок, мир, безпеку» та наступні резолюції сформували міжнародний порядок денний щодо залучення жінок до миротворення і захисту від гендерного насильства під час конфліктів. Україна однією з перших постконфліктних держав прийняла Національний план дій (НПД) з виконання резолюції 1325 (перший НПД на 2016–2020 рр., нині діє НПД 2020–2025 рр.) навіть в умовах триваючого конфлікту, що стало важливим кроком до інтеграції гендерного виміру в сектор безпеки і оборони [3].

У 2015 р. країни світу (включно з Україною) підтримали Цілі сталого розвитку ООН на період до 2030 р., серед яких Ціль 5 проголошує забезпечення гендерної рівності та розширення прав і можливостей усіх жінок і дівчат. Моніторинг досягнення цієї цілі здійснюється за рядом індикаторів, таких як частка жінок у парламентах, наявність законів для захисту прав жінок, поширеність насильства проти жінок тощо. За даними ООН Жінки, станом на 2022 р. в Україні запроваджено ~83% правових рамок, необхідних для реалізації гендерної рівності за SDG5 (особливо у сфері боротьби з насильством, що свідчить про значний прогрес у вдосконаленні законодавства) [8].

На європейському рівні визначальними є нормативи Європейського Союзу та Ради Європи. Україна, прагнучи до вступу в ЄС, поступово гармонізує національне законодавство з директивами ЄС щодо гендерної рівності. Зокрема, ще у 2015 р. до Кодексу законів про працю внесено норму про заборону дискримінації за ознаками сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності –

одну з найбільш прогресивних у регіоні, ухвалену під тиском євроінтеграційних зобов'язань [9].

У 2017 р. уряд України запровадив інститут Урядової уповноваженої з питань гендерної політики, що підвищило інституційну спроможність координувати гендерні реформи. Важливим досягненням стало ратифікування Стамбульської конвенції (Конвенції Ради Європи про запобігання домашньому насильству) у червні 2022 р. після багаторічних суспільних дебатів [10]. Впровадження положень Стамбульської конвенції вже почалося – йдеться про посилення кримінальної відповідальності за домашнє насильство, створення притулків для постраждалих, навчання поліції тощо. На додачу, з 2019 р. діє новий Виборчий кодекс, який встановив обов'язкову 40% гендерну квоту у виборчих списках партій (принаймні 2 особи кожної статі в кожній п'ятірці кандидатів) [8]. Це наблизило українське виборче законодавство до практики багатьох європейських країн, хоча фактична частка жінок у парламенті поки що є значно нижчою за цю квоту.

Стан впровадження стандартів вимірюється за допомогою міжнародних індексів. Найдавнішим та найбільш відомим є Глобальний індекс гендерного розриву (Global Gender Gap Index, GGGI) Світового економічного форуму, який щороку з 2006 р. ранжує країни за прогресом у подоланні гендерного розриву в чотирьох сферах: економічна участь, освітні досягнення, здоров'я та політична участь [2]. За даними звіту 2024 р. – Україна займає на 63-тє місце із індексом 0,722 з позитивною динамікою за останні роки. Зокрема, у 2024 р. Україна досягла повної гендерної паритетності в сфері освіти (індекс підіндексу «Освіта» дорівнює 1,000, тобто 100%, що відповідає 1-му місцю у світі) [2]. Значне поліпшення відбулося також за компонентом «економічна участь та можливості» – підняття з 62-го місця (2022 р.) до 40-го (2024 р.) завдяки зростанню економічного субіндексу з 0,710 до 0,737 [2]. Натомість у компоненті «політична влада» Україна хоча й покращила результат (з 100-го місця у 2022 р. до 91-го у 2024 р.), проте лишається в нижній третині світового рейтингу – це є індикатором недостатнього представництва жінок у вищих органах влади [2].

Окрім GGGI, Програма розвитку ООН використовує Індекс гендерної нерівності (Gender Inequality Index, GII), що поєднує показники здоров'я (материнська смертність, підліткова народжуваність), рівня освіти та участі жінок у ринку праці і владі. Для України значення GII помітно зменшилось з 0,471 (1990 р.) до 0,200 (2021 р.), що відображає значне скорочення гендерної нерівності за останні три десятиліття. Це досягнуто завдяки покращенню таких показників, як зниження материнської смертності (з 45 на 100 тис.

пологів у 1990 р. до 19 – у 2021 р.) та зростання жіночої участі в освіті й економіці [9].

У 2023–2025 рр. в Україні з'явився новий важливий інструмент вимірювання – Індекс гендерної рівності за методологією Європейського інституту гендерної рівності (EIGE). Раніше Україна не охоплювалася цим індексом, оскільки він розраховувався для країн ЄС, але завдяки співпраці з EIGE вперше виконано оцінку шести сфер гендерної рівності в Україні за європейською методологією (робота, гроші, знання, час, влада і здоров'я) [10]. Презентація результатів відбулася у березні 2025 р., що стало знаковою подією в контексті євроінтеграції. Розробка українського гендерного індексу тривала близько 1,5 року, і тепер стоїть завдання інституціоналізувати його регулярний розрахунок, аби відстежувати прогрес політики рівності на постійній основі [10].

За отриманими даними індекс гендерної рівності України становить 61,4 бала (за шкалою 1–100), що лише на ~8,8 бала менше, ніж се-

редній показник по ЄС (70,2) [15]. За цим інтегральним індексом Україна посіла 20-те місце у порівнянні з 27 країнами ЄС (тобто випереджає 7 держав ЄС) [15]. Найближчими за рівнем гендерної рівності до України виявилися такі члени ЄС, як Італія, Хорватія, Естонія, Греція та інші, яких Україна фактично наздогнала. Це є доволі оптимістичним сигналом: попри нижчий за середньоевропейський рівень доходів та економічного розвитку, Україна майже не поступається середньому ЄС за гендерною рівністю. У той же час деталізований аналіз показує суттєві відмінності по сферах, що розглядаються далі.

Для систематизації результатів в таблиці 1 наведено основні кількісні показники, що характеризують стан гендерної рівності в Україні у співставленні з міжнародними стандартами та середніми значеннями.

Таблиця включає інтегральні індекси і ряд ключових індикаторів по сферах (політика, економіка, соціальна сфера).

Таблиця 1

Ключові показники гендерної рівності в Україні у порівнянні з міжнародними орієнтирами (2024 р.)

Показник (джерело)	Україна	Міжнародний орієнтир
Індекс гендерної рівності EIGE, бал (2023)	61,4 бали	70,2 – середній бал по ЄС (2023)
– сфера «Робота» (Work)	65,6 балів	73,8 балів – середній по ЄС
– сфера «Гроші» (Money)	76,6 балів	82,6 балів – середній по ЄС
– сфера «Знання» (Knowledge)	55,0 балів	63,6 балів – середній по ЄС
– сфера «Час» (Time)	78,1 балів	68,5 балів – середній по ЄС
– сфера «Влада» (Power)	38,7 балів	59,1 балів – середній по ЄС
– сфера «Здоров'я» (Health)	82,8 балів	88,5 балів – середній по ЄС
Глобальний індекс гендерного розриву WEF	0,722 (72,2%) , 63 місце зі 146	0,684 (68,4%) – середній глобальний рівень, 2023
– підіндекс Економічна участь	0,737 (73,7%)	Глобальний ранг України: 40-й (2024)
– підіндекс Освіта	1,000 (100%)	Глобальний ранг України: 1-й (2024, паритет)
– підіндекс Здоров'я і тривалість життя	0,962 (96,2%)	Глобальний ранг України: 42-й (2024)
– підіндекс Політичні права та можливості	0,158 (15,8%)	Глобальний ранг України: 91-й (2024)
Частка жінок у парламенті (Верховна Рада)	21,2%	~31% – середній рівень у країнах ЄС
Частка жінок у Уряді (Кабмін, міністри)	22,7% (5 жінок із 22, 2023)	Середній рівень у ЄС ~30% (2022)
Гендерний розрив в оплаті праці (за год. зарплатою)	~18,6% (2021,)	~13% – середній гендерний Pay Gap в ЄС, 2020
Індекс гендерної нерівності ПРООН (GII)	0,200 – позиція 45/170, 2021	0,183 – середній GII для Європи та ЦА, 2021, 0,056 – найкращий (низька нерівність): Швейцарія

Джерело: складено за: [2], [11], [12], [15]

Таблиця 1 відображає змішану картину. З одного боку, інтегральні індекси свідчать, що Україна в цілому наблизилася до європейського рівня гендерної рівності: 61,4 бала зі 100 за методологією EIGE – це лише на ~12% менше від середнього ЄС [15]. Аналогічно, глобальний гендерний розрив в Україні скорочений на 72,2%, що вище за середньосвітовий рівень 68,4% [11]. Це означає, що Україна належить до групи кра-

їн з відносно невеликим гендерним розривом, з іншого боку, деталізація за сферами виявляє диспропорції: високі досягнення в освіті (жінки не поступаються чоловікам за рівнем освіти, складаючи більшість випускників вишів) контрастують з низьким представництвом у владі (лише 15–20% у парламенті та уряді).

Економічна участь жінок покращується (збільшуються показники зайнятості, жінки активніше за-

лучаються до підприємництва), проте зберігається розрив в оплаті праці – близько 18,6% у 2021 р., що гірше, ніж у середньому в ЄС (~13%) [2].

Уряд визнає цю проблему та поставив ціль зменшити розрив до 13,6% до 2030 р., запровадивши відповідну Національну стратегію [12].

Незважаючи на позитивні тенденції, аналіз виявив кілька напрямів, де Україна суттєво відстає від міжнародних стандартів. Перший – це політична участь та доступ до влади. Як уже зазначено, жінки недопредставлені на вищих щаблях влади. Для відповідності європейським практикам частка жінок у парламенті має сягати принаймні 30–40%. Нині ж (21%) цей показник навіть не дотягує до критичної маси у 30%, необхідної для відчутного впливу на рішення. В уряді ситуація аналогічна. Не було ще жодної жінки на посаді Прем'єр-міністра чи Президента України, що теж показово. Другий – економічна нерівність та бідність серед жінок. Гендерний розрив в оплаті праці ~18,6% означає, що жінки в середньому отримують на цю величину менше за чоловіків за годину роботи [12]. Це один із індикаторів непрямой дискримінації та структурних бар'єрів – горизонтальної (жіноча праця сконцентрована у менш оплачуваних секторах, таких як освіта, охорона здоров'я) та вертикальної сегрегації (менше жінок на високооплачуваних керівних посадах). Як наслідок, рівень бідності серед жінок, особливо пенсіонерок, сільських жінок, багатодітних матерів, залишається вищим. Війна загострила проблему: переважна більшість внутрішньо переміщених осіб – жінки з дітьми, які втратили роботу і потребують соціальної допомоги. Третій – навантаження неоплачуваною працею. Хоча за показником “Час” Україна виглядає добре, треба врахувати, що це досягнуто за рахунок надмірного навантаження на людей. Українські жінки досі витрачають значно більше часу на хатню працю та догляд за дітьми, ніж чоловіки (за оцінками, вдвічі більше годин на тиждень). Це обмежує їхні можливості для кар'єри та відпочинку. Розвиток служб догляду (дитсадки, групи продовженого дня, пансіонати для літніх людей) відстає від потреб, особливо в умовах воєнного часу, коли навантаження на сім'ї зросло. Четвертий – стереотипи та культурний опір. Попри прогресивне законодавство, в суспільстві досі існують гендерні стереотипи. В середині 2010-х спостерігався спротив поняттю “гендер” з боку консервативних кіл, що гальмувало ратифікацію Стамбульської конвенції [9]. Хоча останнім часом ситуація покращується (образ жінки-воїна чи жінки-лідера стає більш прийнятним), патріархальні установки все ще впливають, наприклад, на вибір професії (дівчат менше у STEM-напрямах), розподіл обов'язків у сім'ї, толерування сексизму в медіа. Державні

інформаційні кампанії на кшталт, “Повага”, “Розірви коло” тощо, мають продовжувати протидіяти стереотипам.

Отже, результати показують, що Україна загалом тримається в руслі міжнародних тенденцій щодо гендерної рівності, проте має специфічні виклики, зумовлені як історично-культурними факторами, так і поточною кризою війни. Для обговорення причин і можливостей розв'язання виявлених проблем перейдемо до наступного розділу.

ДИСКУСІЯ

Результати, отримані у дослідженні, потребують обговорення з точки зору державної політики та майбутніх перспектив гендерної рівності в Україні. Аналіз засвідчив, що чимало досягнень останніх років стали можливими завдяки зовнішньому стимулу – прагненню до ЄС. Європейський гендерний індекс показав несподівано високий результат України (20-те місце в рейтингу разом з ЄС), що підтверджує: правові стандарти ЄС в значній мірі уже інтегровані. Україна системно оновлює законодавство у відповідності до міжнародних стандартів.

Предметом окремого дослідження може стати становище різних груп жінок: жінки з інвалідністю, національні меншини, літні жінки – їхні потреби та бар'єри можуть відрізнятись. Гендерна рівність – багатомірне явище, і хоча інтегральні індекси дають загальну оцінку, поглиблені якісні дослідження (інтерв'ю, кейс-стаді) потрібні для розуміння, як реальні жінки і чоловіки відчувають зміни у своєму житті. В цілому, дискусія підтверджує: Україна проводить активну гендерну політику, орієнтовану на міжнародні стандарти, проте успішність її реалізації залежить від стійкості інституцій (особливо під час війни) і готовності суспільства сприймати зміни.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження підтверджує, що Україна за останні роки здійснила значний прогрес у впровадженні міжнародних стандартів гендерної рівності, проте залишається простір для подальшого вдосконалення. Зокрема, аналіз показав, що нормативно-правова база України в цілому відповідає глобальним та європейським стандартам: ратифіковані основні конвенції (CEDAW, Стамбульська), ухвалені прогресивні закони проти дискримінації та насильства, впроваджені гендерні квоти. Це створило передумови для покращення індикаторів гендерної рівності. Кількісні показники свідчать про зближення з ЄС: інтегральний індекс EIGE для України лише на ~12% нижчий за середній по ЄС, а глобальний рейтинг WEF покращився до 63-го місця, що є найкращим результатом України за всю історію спостережень. Особливо успішною є сфера освіти (повний паритет) та охорони здоров'я (близька до європейського рівня).

Війна 2022–2024 рр. вплинула двояко: з одного боку, посилилися ризики та навантаження на жінок (переміщення, насильство, доглядова праця), з іншого – виникли нові можливості для їх самореалізації (служба в армії, активна громадянська позиція). Держава змогла частково інтегрувати гендерний компонент у реагування на кризу, але повний масштаб впливу війни на гендерну рівність ще належить оцінити.

Підсумовуючи, можна констатувати: Україна на правильному шляху в напрямі гендерної рів-

ності, про що свідчить як міжнародне визнання у вигляді рейтингів, так і конкретні реформи. Водночас, належить перетворити декларовані рівні права на де-факто рівні можливості у повсякденному житті кожної українки і українця. Виконання представлених рекомендацій сприятиме тому, що до 2030 року Україна не лише виконає свої міжнародні зобов'язання, а й увійде до кола держав-лідерів, де принцип рівності статей є реально діючим фундаментом суспільного розвитку.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Konstytutsiyni Sud Ukrainy (2025). Hlobalnyi indeks hendernoho rozryvu ta mistse Ukrainy v niomu (dynamika 2022–2024): analitychna dovidka [Global Gender Gap Index and Ukraine's Position in It (Dynamics 2022–2024): Analytical Brief]. *vebsait – ccu.gov.ua/*. <https://ccu.gov.ua> [in Ukrainian].
2. EU Neighbours East (2025). Gender equality in the EU and Ukraine – where do we stand? [Gender equality in the EU and Ukraine – where do we stand?]. *vebsait – euneighbourseast.eu/*. <https://euneighbourseast.eu>.
3. SecurityWomen (2025). UKRAINE. Ukraine's most recent NAP runs from 2020 to 2025. [UKRAINE. Ukraine's most recent NAP runs from 2020 to 2025.]. *vebsait – securitywomen.org/*. <https://www.securitywomen.org/unscr-1325-and-national-action-plans-nap/ukraine>.
4. Lakhzyha, M. I., Skrylnyk, O. O., & Myroshnychenko, A. I. (2025). Hendernyi mainstreaming u Respublitsi Polshchi v umovakh yevrointehratsii [Gender mainstreaming in the Republic of Poland in the conditions of European integration]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: pravo, publichne upravlinnia ta administruvannia – Problems of modern transformations. Series: law, public management and administration*, (17). <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2025-17-02-09> [in Ukrainian].
5. Skrylnyk, O. O. (2023). Derzhavna henderna polityka Ukrainy: suchasnyi stan [State gender policy of Ukraine: current state]. *Orhanizatsiino-pravovi aspekty publichnoho upravlinnia v Ukraini: materialy X Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi Internet-konferentsii – Organizational and Legal Aspects of Public Administration in Ukraine: Proceedings of the 10th International Scientific and Practical Internet Conference (Poltava, 27 kvitnia 2023 roku)*, (pp. 51–53). Poltava: Natsionalnyi universytet imeni Yurii Kondratiuka. <https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/PoltNTU/17047/1/Zbirnyk%202024250424%20108-110.pdf> [in Ukrainian].
6. Martsenyuk, T. (2014). Henderna sehrehatsiia na rynku pratsi Ukrainy u sferi informatsiinykh tekhnolohii [Gender segregation in the labor market of Ukraine in the field of information technology]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya sotsiologichna – Bulletin of Lviv University. Sociology Series*, 8, 69–81. [in Ukrainian].
7. Strelnyk, O. (2025). Henderna (ne)rivnist v umovakh viiny: vyklyky ta mozhlyvosti dlia ukrainskoho suspilstva [Gender (in)equality in wartime: challenges and opportunities for Ukrainian society]. *Analitychni materialy ta pres relizy – Analytical materials and press releases, Instytut sotsiologii NAN Ukrainy – Institute of Sociology of the National Academy of Sciences of Ukraine*. https://isnasu.org.ua/analytics/004_Strelnyk_-_Genderna_nerivnist_v_umovah_viny.php [in Ukrainian].
8. EqualFuture Eurasia (2024). Ukraine – Women in politics and public administration [Ukraine – Women in politics and public administration]. *vebsait – equalfuture-eurasia.org/*. <https://www.equalfuture-eurasia.org/womens-representation-in-politics-and-public-administration/ukraine#:~:text=employment%20outside%20the%20home,under%20the%20political%20empowerment%20indicator>.
9. Svitovyi Ekonomichniy Forum (2023). Global Gender Gap Report 2023 – Ukraine profile [Global Gender Gap Report 2023 – Ukraine profile] (dani: 0,714; 66-te mistse). *vebsait – www.weforum.org/*. <https://www.weforum.org/publications/global-gender-gap-report-2023>
10. Reanimation Package of Reforms (2025). Ukraina na 20-mu mistsi sered reitynhu YeS za Indeksom hendernoї rinvnosti [Ukraine ranks 20th among EU countries by the Gender Equality Index] (13.03.2025). *vebsait – rpr.org.ua/*. <https://rpr.org.ua> [in Ukrainian].
11. Konstytutsiyni Sud Ukrainy (2025). Report 2024 (dani: 0,722; 63-tie mistse) [Report 2024 (data: 0.722; 63rd place)]. *vebsait – ccu.gov.ua/*. <https://ccu.gov.ua> [in Ukrainian].
12. Ministerstvo ekonomiky Ukrainy (2024). Pres-reliz “Skorochennia hendernoho rozryvu v oplati pratsi z 18,6% do 13,6% ta start kampanii «Zvisno, zmozhesh!»” [Press release “Reducing the gender pay gap from 18.6% to 13.6% and launching the ‘Of course, you can!’ campaign”] (18.09.2024). *vebsait – me.gov.ua/*. <https://me.gov.ua/News/Detail?lang=uk-UA&id=d5981d5a-2d8c-417a-987a-40d7be7ae96c&title=SkorochenniaGendernogoRozrivuVOplatiPratsiZ18-6-Do13-6-TaStartNatsionalnoiKampanii-zvisno-Zmozhesh-YakUkrainaRukhatsiaDoEkonomichnogoUprovnovazhenniaZhinokUCHasiVelikoiViini-#:~:text=3%20метою%20економічного%20уповноваження%20жінок,до%2013%20C6> [in Ukrainian].
13. Pro skhvalennia Derzhavnoi stratehii zabezpechennia rivnykh prav ta mozhlyvostei zhinok i cholovikiv na period do 2030 roku ta zatverdzhennia operatsiynoho planu z yii realizatsii na 2022–2024 roky: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 12 serp. 2022 roku № 752-r [On approval of the State Strategy for Ensuring Equal

Rights and Opportunities for Women and Men up to 2030 and approval of the operational plan for its implementation for 2022–2024]. *vebsait* – *zakon.rada.gov.ua*. <https://zakon.rada.gov.ua/go/752-2022-%D1%80> [in Ukrainian].

14. Equal Opportunities Platform (2023). Benchmarks and Challenges for Gender Equality in Ukraine [Benchmarks and Challenges for Gender Equality in Ukraine] (27.11.2023). *vebsait* – *eop.org.ua/*. <https://www.eop.org.ua/en/benchmarks-and-challenges-for-gender-equality-in-ukraine/#:~:text=live%20births%20%E2%80%94%20compare%20with,there%20is%20in%20the%20country>

15. Ukrainskyi Zhinochyi Fond (2025). Gender Equality Index in Ukraine – 2023 Report [Gender Equality Index in Ukraine – 2023 Report] (05.2025). *vebsait* – *uwf.org.ua/*. https://uwf.org.ua/wp-content/uploads/2025/05/gender_index_05_2025_eng_web.pdf#:~:text=match%20at%20L1524%20The%20score,EU%20countries%20in%20this%20domain.

16. Vyborchyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 19 hrud. 2019 roku No 396-IX (iz zminamy stanom na 2022 r.) [Electoral Code of Ukraine: The Law of Ukraine from December 19, 2019, No. 396 IX (as amended in 2022)]. *zakon.rada.gov.ua*. <https://zakon.rada.gov.ua/go/396-20> [in Ukrainian].